

Κάλεσμα της Εκτελεστικής Γραμματείας του ΠΑΜΕ

Ανασύνταξη του εργατικού, συνδικαλιστικού κινήματος για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής ή νεκρανάσταση του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού, για συνέχιση της ίδιας βάρβαρης ταξικής πολιτικής

1

Το ΠΑΜΕ εδώ και πάνω από μια δεκαετία έθεσε με οξύτητα το βασικό πρόβλημα του συνδικαλιστικού κινήματος. Την απαίτησή του από την επιρροή της εργοδοσίας, των κυβερνήσεων και των μηχανισμών της ΕΕ. Την απαίτησή του από τα δεσμά των ιδεών της ταξικής συνεργασίας. Αυτές είναι οι κυριότερες προϋποθέσεις για την αποκατάσταση του ταξικού προσανατολισμού και της αναγέννησής του.

Ανέδειξε με ολοκληρωμένο και σαφή τρόπο την αναγκαιότητα της ανασύνταξης που έχει ως κύριο περιεχόμενο: την οργάνωση και την ενότητα της εργατικής τάξης σε μαζικά Συνδικάτα, κληδικά κι επιχειρησιακά, με βάση τα ενιαία ταξικά της συμφέροντα και τις σύγχρονες ανάγκες της, κόντρα στο συντεχνιασμό και τον κατακερματισμό. Ανάγκες που απορρέουν από τη θέση της στην παραγωγή, ότι δηλαδή είναι ο παραγωγός όλη του πλούτου, από το επίπεδο της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων που μπορούν σήμερα να εξασφαλίσουν ένα ανώτερο επίπεδο ευημερίας. Ανάγκες που σήμερα δεν ικανοποιούνται. Αντίθετα, περιορίζονται, συμπιέζονται διαρκώς προς τα κάτω με κυρίαρχη την τάση της απόλυτης και σχετικής εξαθλίωσης.

Ενώ, δηλαδή, ο παραγωγικός πλούτος και το επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, της επιστήμης και της τεχνικής είναι σε ασύγκριτα επίπεδα σε σχέση με προηγούμενες δεκαετίες, η ζωή, οι συνθήκες δουλειάς, το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης ακολουθεί αντίστροφη πορεία.

Η αντίφαση αυτή δεν είναι κάποια παρέκκλιση. Δεν είναι ένα προσωρινό φαινόμενο. Δεν είναι ελληνικό φαινόμενο, αλλά διεθνές. Η τάση προς την απόλυτη και σχετική εξαθλίωση και τη μόνιμη μαζική ανεργία είναι μόνιμη και διαρκής και σε συνθήκες ανάπτυξης και σε συνθήκες κρίσης. Σε συνθήκες κρίσης παίρνει ακόμη πιο μαζικά χαρακτηριστικά.

Η αντίφαση αυτή έχει να κάνει με τον καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης. Ακριβέστερα, έχει να κάνει με την ανάπτυξη των μονοπωλίων και την κυριαρχία τους σε όλους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής και αγκαλιάζει όλες τις χώρες. Ανάπτυξη που γίνεται ανισόμετρα, πράγμα που γεννά πολλή αντίθεση, συγκρούσεις και κάνει ακόμη πιο επιθετικά τα μονοπώλια για επέκτασή τους.

Η καπιταλιστική αυτή ανάπτυξη που γέννησε τα μονοπώλια έχει φτάσει στο ανώτατο και τελευταίο στάδιό της. Δεν έχει να δώσει τίποτα άλλο. Όλα όσα ζούμε σήμερα, κρίσεις, σαπίλα, πόλεμοι, κλπ., είναι εκδηλώσεις ενός συστήματος που έχει εξαντλήσει τα ιστορικά του όρια.

Προϋπόθεση σήμερα για την κερδοφορία του μονοπωλιακού κεφαλαίου είναι η κατακόρυφη αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης με την κατάργηση έως τη συντριβή των βασικών εργασιακών σχέσεων και δικαιωμάτων αλλά και τη ληστρική εκμετάλλευση των αναγκών της για την αναπαραγωγή της εργατικής της δύναμης (υγεία, κατοικία, εκπαίδευση, κλπ.). Όλα όσα ζούμε σήμερα είναι η πραγματοποίηση αυτής της στρατηγικής.

Έτσι εξηγείται, γιατί το κεφάλαιο σε διεθνές επίπεδο, πολύ πριν την κρίση είχε περάσει σε μια ολομέτωπη επίθεση με ενιαία στρατηγική για την ανατροπή όλων των κατακτήσεων και δικαιωμάτων της εργατικής τάξης, κάτω από τη γενική κατεύθυνση απελευθέρωση της αγοράς εργασίας. Στρατηγική που επιταχύνθηκε από την κρίση. Στρατηγική που έχει οξύνει στο έπακρον την αντίθεση κεφαλαίου - εργασίας.

2

Το ΠΑΜΕ, εκτιμώντας τις σύγχρονες αυτές εξελίξεις, έθεσε ως κεντρικό πρόβλημα την επιτακτική ανάγκη της ανασύνταξης του συνδικαλιστικού κινήματος. Ένα κίνημα ικανό να απαντήσει στην ολομέτωπο και γενικευμένη επίθεση. Αλλά και κίνημα ικανό να παλεύει με γραμμή πάλης και συμμαχιών που δε θα περιορίζεται μόνο στην αντιμετώπιση των συνεπειών, αλλά θα ανοίγει την προοπτική για την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών της εργατικής τάξης, πράγμα που προϋποθέτει γραμμή ρήξης και ανατροπής με τα μονοπώλια, τα κόμματα και τους μηχανισμούς που τα υπηρετούν, πάλη που θα οδηγεί στην κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Από τη σκοπιά αυτή οι δυνάμεις που συγκροτούν σήμερα το ΠΑΜΕ έθεσαν πριν 14 χρόνια το κεντρικό πρόβλημα του συνδικαλιστικού κινήματος. Την απαίτησή του από τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό. Ένας μηχανισμός πολύ ισχυρός που εγκλωβίζει το συνδικαλιστικό κίνημα στην υποταγή της ταξικής συνεργασίας, στους σχεδιασμούς της ΕΕ και των κυβερνήσεων. Που μετατρέπει τα Συνδικάτα σε μηχανισμό συνδιαλλαγής με την εργοδοσία και τους κρατικούς μηχανισμούς και τα εμπλέκει στην εναλλαγή των αστικών κυβερνήσεων.

Ένας μηχανισμό φθοράς συνειδήσεων, συντεχνιασμού και εκφυλισμού. Σε αυτό το μηχανισμό συμμετείχαν όλες οι παρατάξεις που συγκροτούσαν την πλειοψηφία των ηγεσιών ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, Εργατικά Κέντρα, Ομοσπονδίες και σε αρκετά πρωτοβάθμια Σωματεία, κυρίως εργοστασιακά, επιχειρησιακά. Οι συνδικαλιστικές παρατάξεις των ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ κινούνταν στην ίδια κατεύθυνση και οι συναλλαγές μεταξύ τους καθημερινές, από τις νοθείες, τις συναλλαγές με την εργοδοσία, τους μηχανισμούς της ΕΕ, τα διάφορα προγράμματα μέχρι το μοίρασμα ρόλων και μερισμάτων από τη νομή του συνδικαλιστικού κινήματος, με ισχυρούς μεταξύ τους δεσμούς και αλληλεξαρτήσεις.

Το κοινό τους γνώρισμα ήταν η αποδοχή της κυρίαρχης πολιτικής και φυσικά με το αζημίωτο σε παραταξιακό ή προσωπικό επίπεδο. Επίσης, κοινό τους γνώρισμα ο πόλεμος απέναντι σε κάθε δύναμη που αντιπαλεύει αυτή την άθλια κατάσταση από ταξική θέση. Πρόκειται για κατάσταση που οδηγούσε το συνδικαλιστικό κίνημα με μαθηματική ακρίβεια στον εκφυλισμό, στη φθορά και διάβρωση συνειδήσεων, στην απαξίωση και στη διάλυση.

Εδώ βρίσκεται και η βασική αιτία που το συνδικαλιστικό κίνημα βρέθηκε αποπλησμένο στην επίθεση του κεφαλαίου και ειδικά μπροστά στην καπιταλιστική οικονομική κρίση, την οποία βάφτισαν όλοι μαζί κρίση χρέους, κακής διαχείρισης, αποπροσανατολίζοντας τους εργαζόμενους.

Με αυτό το μηχανισμό παγίδευσης, χειραγώγησης και υποταγής του συνδικαλιστικού κινήματος, οι δυνάμεις που σήμερα συγκροτούν το ΠΑΜΕ διαχώρισαν τη θέση τους. Αποχώρησαν από τα προεδρεία της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, από τους διάφορους μηχανισμούς τους. Ως συνέχεια συγκροτήθηκε το ΠΑΜΕ ως ταξικός πόλος με τη συμμετοχή Ομοσπονδιών, Εργατικών Κέντρων, Σωματείων και συνδικαλιστών που δεν αποδέχονται και δε συμβιβάζονται με αυτό το μηχανισμό. Παρέμειναν όμως σε όλα τα όργανα ως μέλη των διοικήσεων και συνέχισαν να παρεμβαίνουν με προτάσεις, θέσεις, κριτική και πίεση.

3

Η συγκρότηση του ΠΑΜΕ άνοιξε μια νέα προοπτική για την ανασύνταξη και την αναζωογόνηση του συνδικαλιστικού κινήματος. Χάρη στο ΠΑΜΕ, το συνδικαλιστικό κίνημα απέκτησε ένα γερό στήριγμα για την αποκατάσταση του χαρακτήρα του ως κίνημα ταξικό. Με την πρωτοπόρα δουλειά των δυνάμεων του ΠΑΜΕ έγιναν θετικά βήματα στην ανασύνταξη. Αναπτύχθηκαν αγώνες κι αντιστάσεις σε εργοστάσια, σε κλάδους, γενικοί και τοπικοί με αποτελέσματα. Παρεμπόδισαν προσωρινά, αλλού καθυστέρησαν, αντιληπτικά μέτρα, αλλού μετρίασαν την επίθεση του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων.

Δημιούργησαν κυρίως καλύτερες προϋποθέσεις και υποδομές για να αποκτήσει το συνδικαλιστικό κίνημα μια αυτοτελή και ανεξάρτητη πολιτική απέναντι στην εργοδοσία και το κράτος.

Η εμφάνιση και παρέμβαση του ΠΑΜΕ, όλοι θυμούνται, ξεσήκωσε ένα βρώμικο πόλεμο, όχι μόνο από την εργοδοσία και τις κυβερνήσεις της, αλλά και από όλο αυτό το μηχανισμό φθοράς και διαφθοράς συνειδήσεων, από όλους τους συνδικαλιστικούς γραφειοκράτες.

Ποιος πρωτοστάτησε σε αυτό τον πόλεμο με την παραπληντική κατηγορία της διάσπασης; Πρώτοι και καλύτεροι οι δυνάμεις της Αυτόνομης Παρέμβασης που πρόσκεινται σήμερα στο ΣΥΡΙΖΑ και μαζί τους οι δορυφόροι τους που αποτελούν την Ανταρσία. Πρωτοστάτησαν στον πόλεμο, γιατί αποκαλύπτονται ο ρόλος τους και οι ευθύνες τους για τη γιγάντωση του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού. Ποιοι οδήγησαν στην απομαζικοποίηση; Ποιος ευθύνεται για τον εκφυλισμό της συνδικαλιστικής ιδιότητας; Πίσω από τα συνθήματα περί ενότητας και όλοι μαζί, προσπαθούσαν να κρύψουν τα αίτια τους και να εξασφαλίσουν άλληλοθι για να συνεχίζουν τις συνδιαλλαγές τους με την ΠΑΣΚΕ, τη ΔΑΚΕ και την εργοδοσία. Πριν την κρίση όλες αυτές οι δυνάμεις ψήφισαν τις ελαστικές σχέσεις απασχόλησης, τις ιδιωτικοποιήσεις, κατηγορούσαν το ΠΑΜΕ για μαξιμαλισμό και επαναστατική γυμναστική και τώρα παριστάνουν τους καταγγέλλοντες.

Η μέχρι τώρα εξέλιξη δείχνει ότι ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός είναι μια Λερναία Ύδρα που παράγεται, αναπαράγεται και μεταμορφώνεται διαρκώς σαν το χαμαιλέοντα. Παράγεται και αναπαράγεται γιατί είναι ο κύριος βραχίονας της εργοδοσίας για να κρατιέται η εργατική τάξη και το κίνημά της υποταγμένη και καθηλωμένη στην υποταγή και τη μοιρολατρία ή ως συνέταιρος της αστικής τάξης για τη διατήρηση των προνομίων και της κυριαρχίας της. Πότε για να μπούμε στην ΕΕ και την ΟΝΕ και πότε για τη στήριξη της ανταγωνιστικότητας. Πότε για να μη χρεοκοπήσουμε και πότε για να βγούμε όλοι μαζί από την κρίση.

Η πείρα δείχνει ότι ο πόλεμος με αυτό το μηχανισμό για τη συντριβή ή την απομόνωσή του είναι σκληρός, αλλιά υποχρεωτικός για να ανασάνει η εργατική τάξη και το κίνημά της και να προχωρήσει η ανασύνταξή του.

Σήμερα αυτός ο πόλεμος μπαίνει σε νέα φάση. Μπροστά στην απαξίωση, την αποκάλυψη της σήψης και της διαφθοράς και της μπόχας που αναδύει όλο αυτό το πλέγμα, επιχειρείται η αναστήλωσή του, η μεταμόρφωσή του σε ένα νέο εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό.

Αντιγράφοντας το σύνθημα και το στόχο του ΠΑΜΕ για την ανασύνταξη του συνδικαλιστικού κινήματος, οι πρωταγωνιστές του πολέμου ενάντια στο ΠΑΜΕ, π.χ. οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ στο συνδικαλιστικό κίνημα ανακάλυψαν ξαφνικά τη χρεοκοπία των εργατοπατέρων και επιχειρούν να πρωταγωνιστήσουν στην ανασύνταξη δήθεν του συνδικαλιστικού κινήματος.

Οι ομοτράπεζοι της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ, μπροστά στη χρεοκοπία αυτών των δυνάμεων, νόμισαν ότι βρήκαν την ευκαιρία να ηγηθούν του συνδικαλιστικού κινήματος ως εξυγιαντές για να ξεπλύνουν τις αμαρτίες τους. Επιχειρούν, μαζί με αυτές τις δυνάμεις της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ, που δεν έχουν κόψει ούτε στιγμή τις συνδιαλληγάδες τους και σήμερα να στήσουν ένα νέο μηχανισμό χειραγώγησης.

Σκοπός τους δεν είναι η εξυγίανση του συνδικαλιστικού κινήματος. Δεν έχουν τέτοια πολιτική. Δε θέλουν να απελευθερώσουν το συνδικαλιστικό κίνημα από την ταφόπλακα του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού. Η κύρια αιχμή της δράσης τους είναι και παραμένει ο πόλεμος ενάντια στο ΠΑΜΕ.

Τι είναι εκείνο που τους οδηγεί στην υιοθέτηση της ανάγκης για ανασύνταξη και τι περιεχόμενο δίνουν σε αυτό το στόχο; Το καινούριο είναι η πιθανότητα της διεκδίκησης της κυβερνητικής εξουσίας. Θέλουν το συνδικαλιστικό κίνημα χειροκροτητή της πολιτικής τους, να στηρίζει τους νέους χαλίφηδες που θέλουν να αντικαταστήσουν τους παλιούς. Μπροστά στο ενδεχόμενο της κυβερνητικής καρέκλας αλλιά και της κατάρρευσης του ΠΑΣΟΚ σε αρκετούς χώρους, θέλουν να υποτάξουν το συνδικαλιστικό κίνημα και τους αγώνες του σε αυτό το σκοπό. Σε αυτή την κατεύθυνση συσπειρώνεται ό,τι πιο ετερόκλητο, τυχοδιωκτικό και διεφθαρμένο στοιχείο από όλο τον παλιό μηχανισμό. Είναι, αλλήωστε, χρήσιμοι γιατί είναι εκπαιδευμένοι στις δολοπλοκίες, στην υπονόμηση, στον καιροσκοπισμό, στη συνέναιση, στους κοινωνικούς διαλόγους, στη λογική του “μικρότερου κακού”, που το έχει πληρώσει ακριβά ο λαός.

Αποκαλύπτονται από το περιεχόμενο που θέλουν να δώσουν στην ανασύνταξη, αλλά και από τις μεθόδους που ακολουθούν. Τι ακριβώς ζητούν; Να ηγεμονεύσουν στο κίνημα και να υποτάξουν στον πολιτικό τους στόχο. Να φύγει η κυβέρνηση Σαμαρά, η Κεντροδεξιά, και να έρθει στη θέση της μια κυβέρνηση με επικεφαλής το ΣΥΡΙΖΑ για να συνεχιστεί η ίδια στρατηγική μέσα στην ΕΕ και στον καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης. Από τη σκοπιά αυτή θέτουν ως κύρια αιτήματα και συνθήματα «να φύγει η κυβέρνηση», «γενική απεργία». Από τη σκοπιά αυτή διεκδικούν αλλαγή συσχετισμού δύναμης στο συνδικαλιστικό κίνημα και στην κατεύθυνση αυτή δε διστάζουν να συνεργαστούν με όποιον έχει μάθει να ζει λάθρα. Στο δρόμο αυτό σέρνουν τους κολληούζους τους, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Δεν έχουν, δε θέλουν αλλαγή πολιτικής και κατεύθυνσης της πάλης. Δεν έχουν ταξική γραμμή πάλης. Δε θέλουν συγκρούσεις με την καπιταλιστική εργοδοσία και την ΕΕ. Δε θέλουν συνδικαλιστικό κίνημα μαζικό, οργανωμένο απέναντι στην εργοδοσία και το κράτος. Θέλουν συνδικαλιστικό κίνημα πηλατείας, υποταγμένο στα σχέδια τους για εναλλαγή κυβέρνησης και αύριο ένα κίνημα στήριγμα της ίδια αντεργατικής πολιτικής.

Άλλωστε, είναι θιασώτες αντίστοιχων κυβερνήσεων. Παλιότερα, των Κεντροαριστερών κυβερνήσεων της Γαλλίας και της Ιταλίας, πιο πρόσφατα των κυβερνήσεων της Βραζιλίας, της Αργεντινής και θαυμαστές της πηλατείας Ταχρίρ. Είναι οι πρωταγωνιστές στην απεργοσπασία και στις απεργίες χωρίς απεργούς. Εχθρεύονται όσο τίποτα άλλο την οργάνωση των εργατών απέναντι στην εργοδοσία, στον τόπο δουλειάς, στα εργοστάσια.

Η μεγαλοεργοδοσία δεν ανησυχεί. Τους χρησιμοποιεί και παρεμβαίνει διαρκώς στην προετοιμασία τους ως εναλλακτική λύση. Πολύ περισσότερο υπολογίζει ότι με ένα νέο προσώπιο ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός μπορεί να φανεί σήμερα πιο αποτελεσματικός στην παρεμπόδιση της ανάπτυξης της ταξικής πάλης με πρωταγωνιστή το ΠΑΜΕ με τα υποκριτικά συνθήματα περί ακομμάτιστου συνδικαλισμού.

Ό,τι πιάνουν στα χέρια τους το βρωμίζουν. Έτσι, προσπαθούν να ηλερώσουν και το σημερινό σύνθημα της «ανασύνταξης του κινήματος», κοροϊδεύοντας τους φτωχούς, άνεργους, απειλησμένους εργατοϋπαλλήλους, τάζοντας τους λαγούς με πετραχήλια.

5

Ο αγώνας για την ανασύνταξη του συνδικαλιστικού κινήματος αποκτά σήμερα εξαιρετική σημασία και πρέπει να αφυπνίσει κάθε τίμιο εργάτη και συνδικαλιστή και ειδικά μπροστά στα νέα εμπόδια που επιχειρεί να ορθώσει η εργοδοσία και η σύγχρονη σοσιαλδημοκρατία. Καλούμε κάθε συνδιοκαλιστή, κάθε σωματείο, κάθε εργαζόμενο να προβληματιστούν. Να βάλουν κριτήρια και σκέψεις στη δράση τους. Δε μπορεί το κίνημα να έχει τους ίδιους στόχους με την εργοδοσία και τις πολυεθνικές. Σήμερα κατά του μνημονίου εμφανίζεται να είναι ένα ευρύ φάσμα από καπιταλιστές μέχρι και τους φασίστες. Οι στόχοι μας δε μπορεί να είναι ίδιοι και για εμάς καθορίζονται αποκλειστικά και μόνο από τις ανάγκες της εργατικής - λαϊκής οικογένειας. Αυτό σημαίνει σταθερή και μόνιμη δουλειά για όλους, αξιοπρεπείς μισθούς και συντάξεις, δωρεάν παροχές υγείας - παιδείας και πρόνοιας.

Κηάδο τον κηάδο, Σωματείο το Σωματείο, εργοστάσιο το εργοστάσιο να σημάνει συναγερμός συσπείρωσης και αγώνα, να μην εγκληωβιστούν τίμιες εργατικές δυνάμεις στην παγίδα του νέου εργοδοτικού και κυβερνητικού μηχανισμού.

Να προχωρήσει η διαδικασία της ανασύνταξης με Συνδικάτα που θα λειτουργούν δημοκρατικό και θα αποκτούν δύναμη από τη συμμετοχή των εργαζομένων στο σχεδιασμό της δράσης τους.

Κύριο και βασικό περιεχόμενο της ανασύνταξης είναι και παραμένει η αλληλαγή συσχετισμού δύναμης ανάμεσα στις δυνάμεις που παλεύουν για έξοδο από την κρίση προς όφελος των εργαζομένων από αυτές που δρουν υπέρ του κεφαλαίου. Και για τους δύο δε γίνεται. Που παλεύουν για κατάργηση και ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής και των αντεργατικών νόμων και όχι για συνέχιση της ίδιας πολιτικής με άλλη κυβέρνηση. Για ρήξεις και ανατροπές με τα μονοπώλια και την ΕΕ και όχι για διαιώνιση της εξουσίας τους, της εκμετάλλευσης. Για την ικανοποίηση των σύγχρονων εργατικών και λαϊκών αναγκών και όχι για διαχείριση της φτώχειας. Για το δυνάμωμα της διεθνιστικής αλληλεγγύης.

Το πραγματικό δίλημμα είναι:

Κίνημα οργανωμένο, ταξικά προσανατολισμένο ή για ένα κίνημα της βόλτας στην πηλατεία; Κίνημα έξω από τα Συνδικάτα με τους εργαζόμενους ανοργάνωτους στους τόπους δουλειάς, ξεμοναχιασμένους απέναντι στον εργοδότη τους ή κίνημα με τον εργάτη οργανωμένο στο Συνδικάτο του, στον τόπο δουλειάς του και με το Συνδικάτο του στους δρόμους και στις πηλατείες; Κίνημα χειραφετημένο και εχθρικό απέναντι σε ποιους; Στο ΠΑΜΕ που είναι στυλοβάτες και η προοπτική τους κινήματος ή κίνημα χειραφετημένο από τους καπιταλιστές, τα κόμματά τους, τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς;

Κίνημα πολιτικοποιημένο με στόχο να αηλλάξει μια δεξιά κυβέρνηση και να έρθει μια άλλη δήθεν αριστερή, για αηλλαγές στον τρόπο διαχείρισης πάντα με στόχο την ανταγωνιστικότητα και την κερδοφορία των επιχειρήσεων ή κίνημα πολιτικοποιημένο και τοποθετημένο ενάντια στο σχεδιασμό της οικονομίας από τους καπιταλιστές και το κράτος τους, τοποθετημένο συνολικά ενάντια στα αστικά κόμματα, τις ιμπεριαλιστικές ενώσεις στο σύνολό τους;

Αναζωογόνηση και ανασύνταξη του συνδικαλιστικού κινήματος στηριγμένη σε ποιες δυνάμεις; Σε αυτές που αντιστάθηκαν και που αντιστέκονται, όπως οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ ή σε αυτές που έβαλαν και βάζουν πηλάτες στις αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις των κυβερνήσεων και της ευρωπαϊκής ηυκοσυμμαχίας και στη-

ρίζουν τη ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ, που είναι το μακρύ χέρι των μονοπωλίων, όπως οι δυνάμεις της ΠΑΣΚΕ, της ΔΑΚΕ, της Αυτόνομης Παρέμβασης και των τμημάτων που αποσπώνται από αυτές, αλλά στηρίζουν την ίδια στρατηγική;

Σε τελευταία ανάλυση, μαζικότητα, οξυμένες μορφές πάλης, απεργίες διαρκείας, αντιπαράθεση, ενότητα δράσης, κ.ά. με τι αιτήματα, για ποιους στόχους, για ποια προοπτική; Για την αλληλαγγή του διαχειριστή στο λεγόμενο εθνικό κοινοβούλιο με άθικτη την καπιταλιστική ιδιοκτησία και τα προνόμιά της, αιώνιο εκμεταλλευτή και σφετεριστή του πλούτου που παράγουν οι εργαζόμενοι ή πάλη για έναν άλλο δρόμο ανάπτυξης με το λαό αφέντη του πλούτου που παράγει;

Η εξουσία των μονοπωλίων μπορεί σήμερα να δείχνει πιο ισχυρή, αλλά δεν είναι πιο δυνατή από έναν αποφασισμένο και ξέροντας που θέλει να πάει λαό, δεν είναι παντοτινή.

Μπορούμε με τους αγώνες μας, δυναμώνοντας την ανυπακοή και την απειθαρχία στα αποφάσεις τους, να οξύνουμε τους τριγμούς του συστήματός τους, να τους δημιουργήσουμε μεγαλύτερες ρωγμές, να δυσκολέψουμε τις αποφάσεις τους, να καθυστερήσουμε την επίθεσή τους, να κερδίσουμε χρόνο και έδαφος.

Κρίκος και προϋπόθεση για τα παραπάνω σε κάθε κλάδο, τόπο δουλειάς και σε κάθε εργοστάσιο, να δυναμώσουν οι ταξικοί αγώνες, να δυναμώνει η οργάνωση των εργαζομένων, να χειραφετηθούν οι εργάτριες και οι εργάτες από την επιρροή και τις θέσεις της εργοδοσίας, να αντιπαλέψουν αντιλήψεις που τους βάζουν στην άκρη, πως άλλοι θα νοιαστούν για αυτούς, από κόμματα του συστήματος έως ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες.

Οι εργαζόμενοι έχουν έναν και μόνο δρόμο. Να προχωρήσουν με αφοβία σε συστηματική οργάνωση και οργανωμένη απειθαρχία που θα αμφισβητεί όχι μόνο την κυβέρνηση, αλλά τη μήτρα που δημιουργεί τα μνημόνια και κάνει κόλλαση τη ζωή του λαού. Την εξουσία των μονοπωλίων. Αυτή είναι η μόνη ελπιδοφόρα προοπτική και απαιτεί το λαό πρωταγωνιστή στο επίπεδο της οικονομίας και της πολιτικής για να γίνει κυρίαρχος του πλούτου που παράγει και της ζωής του.

